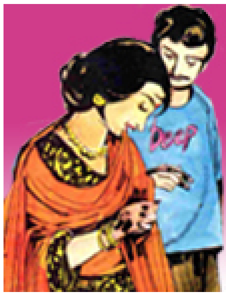

బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

ఎవరో దగ్గరగా వచ్చినట్టు నిద్రమత్తులో లీలగా తెలుస్తూ వుంది సుమకి. కనురెప్పలు మాత్రం తెరుచుకోవడానికి సహకరించడంలేదు. అది కలో, నిజమో అర్ధంకావడంలేదు.

ఇంతలో, పాదాల మీద చేతిస్పర్శ వెచ్చగా తగలడంతో కొద్దిగా తెలివి వచ్చింది.

"ఆదిత్య.." కళ్ళతో పనిలేకుండానే, మనిషిని గుర్తించింది మనసు. అతను ఆమె పాదాలకి వున్న స్లిప్పర్స్‌ని తీసి కిందపడేశాడు. ఆమె చేతుల్లో నుంచి జారిపడ్డ పుస్తకాన్ని తీసి, దిండు సరిచేసి పక్కకి వాల్చి పడుకోబెట్టాడు.

దివాను మీద వున్న షాల్‌ని తీసి దుప్పటిలా కప్పి వెనక్కి తిరగబోతుంటే మూసుకుపోతున్న రెప్పల్ని బలవంతంగా తెరిచే ప్రయత్నం చేసిందామె.

చప్పుడు చేయకుండా, అతి జాగ్రత్తగా తలుపు దగ్గరికి వేస్తున్న ఆదిత్య రూపం అస్పష్టంగా కనిపించిందామె కళ్ళకి.

"యూ ఆర్ యింపాజిబుల్.. ఆదీ!" అనుకుని, షాల్‌ని భుజాల మీదకి లాక్కుంటూ, నవ్వుతూ పక్కకి ఒత్తిగిలింది.

లంచ్ బ్రేక్ అవుతూనే, ఆ రోజు సాయంకాలం క్లాసులగురించి ఆలోచించుకుంటూ కారిడార్‌లో నడుస్తూ వుంది సుమ.

"హాయ్! ఎలా గడిచింది నీ వీకెండ్?" వెనకాల నుంచి వచ్చి భుజం మీద చేయివేస్తూ అడిగింది సీమ.

"చెప్పానుగా.. మా నాన్న బంధువుల యింటికి వెళ్ళానని.."

"ఓ..యువర్ బయోలాజికల్ ఫాదర్ తరఫువాళ్ళా...?"

"ఊ..ఁ" తలాడించింది సుమ.

"ఇంతకీ ఎలా వున్నారు నీ కొత్త చుట్టాలు?"

"నథింగ్ స్పెషల్" క్లుప్తంగా చెప్పింది.

"పద. క్యాంటిన్‌లో కాఫీ తాగుదాం" సీమ బలవంతపెడితే వెనక్కి తిరిగింది సుమ.

నాలుగు అడుగులు వేస్తూనే ఆమె సెల్‌ఫోన్ రింగయ్యింది.

"హలో! ఐ యామ్ మోహిత్." అవతలివైపు నుంచి వినిపించింది.

"ఏంటి?"

"ఒకసారి పార్కింగ్‌లోకి వస్తావా? ఐయామ్ వెయిటింగ్"

"రాకపోతే"

"నేనే లోపలికి వస్తాను. అదేమన్నా లావామౌంటేనా? సరిగ్గా నాకు ఇరవై అడుగుల దూరంలో వుంది అంతే" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఓ..గాడ్! మళ్ళీ తయారయ్యాడు" విసుక్కుంటూ తలకొట్టుకుంది.

"ఏమైంది?" కంగారుగా అడిగింది సీమ.

"ఆ రోజు నీ బర్త్‌డే పార్టీలో కలిశాడన్నానే.. అతనే! అప్పటినుంచి వెంటపడుతూనే ఉన్నాడు" అంది ఫోన్ కట్ చేస్తూ.

"మరీ విసిగిస్తుంటే చెప్పు. యిప్పుడే ఈవ్‌టీజింగ్ స్క్వాడ్‌కి కాల్ చేసి జైల్లో తోయించేద్దాం." అంది వెంటనే ఫోన్‌లో కాంటాక్ట్ లిస్ట్ తీసి నొక్కబోతూ.

"నో..నో.. అతను నా కజిన్" అంది సుమ కంగారుగా.

"ఓహో! అలా చెప్పుమరి. కొత్తగా పుట్టుకొచ్చిన బావన్నమాట. అందుకే అయ్యగారు అన్ని చక్కర్లు కొడుతున్నాడు" అంది అల్లరిగా నవ్వుతూ.

"షటప్. నేను వెళుతున్నా" అంటూ వెనక్కి తిరిగింది సుమ.

"మాటల్లో చూపించే కోపం మనసులో లేదులే వెళ్ళు వెళ్ళు" సీమ ఆటపట్టిస్తూ వుండగానే గబగబా బైటికి నడిచింది.

సుమని చూస్తూనే "పద వెళదాం" అంటూ బైక్ స్టార్ట్ చేయబోయాడు మోహిత్.

"ఏంటి అంత తొందర? ఎక్కడికెళ్ళాలి మనం?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"పక్కనే రెస్టారెంట్ వుంది. అక్కడ కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం"

"మీ ఆఫీసు వాళ్ళు పనిచేయకపోయినా జీతం యిస్తారులా వుంది. అందుకే యిలా కాలేజీ చుట్టూ తిరుగుతున్నావ్" వెటకారంగా అంది.

"పని చేయాలనుకుంటే ఆఫీసుకి వెళ్ళక్కర్లేదు. ఎక్కడి నుంచైనా వర్క్ చేయచ్చు. టెక్నాలజీ యిచ్చిన సౌలభ్యం. ముందు నువ్వు బైక్ ఎక్కు" తొందరపెట్టాడు. "నో..వే! నీకు ఆ సౌలభ్యం వుందేమో. నేను మాత్రం క్లాస్ అటెండ్ కావాలి. నాకు కుదరదు."

"నువ్వు రాను అంటే నీ మనసు మార్చుకునే దాకా వెంటబడి విసిగిస్తూనే ఉంటాను. దాని బదులు ఒక్క టెన్‌మినిట్స్ నాతోబాటు వస్తే ఏ సమస్యా ఉండదు. ఆలోచించుకో" అన్నాడు హెల్మెట్ పెట్టుకుంటూ.

సుమ ఒక్క సెకను ఆలోచించి బైక్ ఎక్కింది.

రెస్టారెంట్‌లో కార్నర్ టేబుల్ దగ్గర ఎదురెదురుగా కూర్చుని వున్నారు సుమ, మోహిత్‌లు.

"ఇదే రెస్టారెంట్‌కి చిన్నప్పుడు నేను మామయ్య అదే మీ నాన్నతోబాటు వచ్చేవాడిని ఐస్‌క్రీం తినడానికి. బహుశా, అప్పటికి నువ్వు పుట్టివుండవు" మోహిత్ చెబుతూ సుమ మొహంలోకి చూశాడు.

సుమ ఐస్‌క్రీం బౌల్‌లోకి చూస్తూ అందులో స్పూన్‌ని గుండ్రంగా తిప్పుతూ ఉంది.

"ఇంకా చెప్పు.. మా నాన్న గురించి. ఆయన మంచివాడా? ఆయనకి నేనంటే యిష్టమేనా? అప్పట్లో మా చిన్న ఫ్యామిలీ ఎలా వుండేది? నీకు తెలిసినది. నువ్వు విన్నది చెప్పు!" మనసులో తొలుస్తున్న ప్రశ్నలన్నింటినీ అతని ముందు కుమ్మరించింది.

అతను ముందుకు వంగి సుమ చేతిని పట్టుకున్నాడు.

"సుమా! నిన్ను డిస్టర్బ్ చేయాలని యివన్నీ చెప్పడం లేదు. మామయ్య మీద నాకున్న ప్రేమకొద్దీ ఆయన్ను గుర్తుచేసుకుంటున్నానంతే!

నీకు సంబంధించినంతవరకు ఆయన, నీ సర్టిఫికెట్స్‌లో ఫాదర్ కాలమ్ వరకే పరిమితం. ఎందుకంటే మీ అమ్మ నిన్ను ఆయనకి చాలా దూరంగా చేసుకుని వెళ్ళింది.

కానీ, మా విషయంలో అలాకాదు. మామయ్య మాకు ఆర్థికంగా చాలా సాయంచేశారు. మా ఫ్యామిలీ నిలబడడానికి ఆయనే కారణం. అందుకే, ఆయన్ని మేము రోజూ గుర్తుచేసుకుంటూ ఉంటాం. ముఖ్యంగా, ఆయన చెల్లెలిగా మా అమ్మ. మీ నాన్నని తలుచుకుని క్షణం ఉండదు.

ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నానంటే, ఆ మామయ్య కూతురిగా నువ్వు మాకు కావాలి. మళ్ళీ నిన్ను మాలో కలుపుకోవాలనే మా యింట్లో అందరి ఆశ.

బహుశా మామయ్యే బ్రతికి వుంటే సంతోషంగా ఒప్పుకునేవారనుకుంటాను.

కానీ, యిప్పుడు నువ్వు ప్రసాదరావు కూతురివి. అది నీ ఛాయిస్‌కాదు. మీ అమ్మ ఛాయిస్.

నువ్వు కావాలనుకుంటే, మామయ్య కూతురుగా తిరిగి మాలో ఒకరుగా మా యింట్లో తిరగొచ్చు. బాగా ఆలోచించుకో. అన్నింటినీ మించి నువ్వంటే నాకు యిష్టం. బాగా ఆలోచించుకుని నేనంటే యిష్టమైతే 'యస్' అని చెప్పు"

"ప్లీజ్.. మోహిత్ ఇంక మాట్లాడకు" అతని మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచేసింది." నువ్వు ఈ టాపిక్ మీద మాట్లాడాలనుకున్నావని తెలిస్తే నేనసలు నీతోబాటూ వచ్చేదాన్నేకాదు. ఇప్పటికే నాకు ఒక క్లాసు వేస్టయ్యింది. నేను వెళ్ళాలి" అంటూ బ్యాగ్ తీసుకుని లేచి నుంచుంది.

ఆమె రెస్టారెంట్ దాటి బైటికి వెళ్ళబోతుండగా, "సుమా ప్లీజ్ ఒక్కమాట" అంటూ ఆమె వెనకాలే వెళ్ళాడతను.

"నీ డెసిషన్ ఏదైనా నువ్వు మన ఫ్యామిలీలో అందరితో ఎప్పటిలాగే కలిసి వుంటావు కదూ!" వేడుకుంటున్నట్టే అన్నాడు. "అలాగే.." చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

"మోహిత్... మోహిత్" వరండాలోనుంచి కేక పెట్టింది రవళి. సెల్‌ఫోన్‌లో మాట్లాడుతూనే హడావుడిగా బైటికి వచ్చాడతను.

"క్యాటరింగ్ వాళ్ళు వచ్చారు. సత్రం అడ్రస్ తెలియదుట వాళ్ళకి. డ్రైవర్ అడ్రస్ చెప్పు" చెప్పేసి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

క్యాటరింగ్ వ్యాన్‌లో నుంచి తలకి టోపి పెట్టుకున్న వ్యక్తి కిందకి దిగాడు "చెప్పండి..సాబ్" అంటూ

మోహిత్ అతనికి దారి వివరిస్తూ వుండగానే రోడ్డుకి కాస్త అవతలగా ఒక ఆటో వచ్చి ఆగింది. అందులోనుంచి సుమ కిందకి దిగింది. కాలేజీ నుంచి నేరుగా అటే వస్తున్న గుర్తుగా ఆమె భుజానికి బ్యాక్‌పాక్ వేళ్ళాడుతూ వుంది.

ఇంటి ముందర క్యాటరింగ్ వ్యాన్, తెలియని ఒకరిద్దరు కొత్త మొహాలు హడావుడిగా అటూ యిటూ తిరగడం చూసి సందర్భం ఏమిటో అర్థంకాక ఆశ్చర్యపడుతూ గేటు వైపుకి నడిచింది. "థాంక్యూ! నేను ఫోన్ చేస్తే, నువ్వు రావేమో అనుకున్నాను" ఆమె దగ్గరకు వస్తూ అన్నాడు మోహిత్.

సుమ తిరిగి జవాబు చెప్పబోయేలోపే రాజేశ్వరి అక్కడికి వచ్చింది.

ఆమె మొహం చూస్తే అప్పటిదాకా ఏడ్చినట్టుగా వుంది. కనురెప్పలు వాచిపోయి చెంపలు ఎర్రగా అయ్యాయి.

సుమని చూస్తూనే ఆమెకి మరింతగా, దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది.

"వచ్చావా తల్లీ! నాకు తెలుసు.. నువ్వు వస్తావని. ఎంతైనా నువ్వు ఆ తండ్రికి బిడ్డవి. నువ్వు వస్తేనే మీ నాన్న ఆత్మకు శాంతి" అంటూ ఘొల్లుమని ఏడ్చింది.

సుమకి ఆవిడన్న మాటలు అర్థంకాలేదు.

"ఇవాళ, మామయ్య చనిపోయినరోజు" మెల్లగా చెప్పాడు మోహిత్.

"ఇన్నేళ్ళకిగానూ నువ్వు వచ్చావు తల్లీ. మొదట్లో ఎన్నిసార్లు మీ అమ్మకి ఫోన్లు చేసినా రాలేదు. ఈ యింటి గడప మళ్ళా తొక్కనని తెగేసి చెప్పింది. మీ అమ్మ తెంచుకోగలిగినా నేనెలా నా అన్నని మరిచిపోగలను? మేం తింటున్నది వాడి సొమ్ము" రాజేశ్వరి చెబుతూనే వుంది.

"వదినా! చిన్నపిల్ల ముందు ఆ మాటలెందుకు?" అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన లలితాంబ వారించింది.

"సుమా! ఈ రోజు సత్రంలో పేదవాళ్ళకి భోజనాలు పెడుతున్నాం. నువ్వూ వస్తావుగా" అడిగింది రవళి.

"సరే"నన్నట్టు తలవూపింది సుమ. ఆమె యింకా అయోమయస్థితిలోనే వుంది.

అరగంటలో అందరూ తెములుచుకుని, సత్రానికి వెళ్ళడానికి తయారయ్యారు. సుమకూడా వాళ్ళతో బాటు బయల్దేరి వెళ్ళింది.

మోహిత్, అతనితో బాటూ అతని స్నేహితులు యిద్దరు ముగ్గురు వడ్డనలో సాయం చేశారు. రామకృష్ణారావుతో పరిచయం వున్నవాళ్ళు, యిరుగుపొరుగున వున్న ఆయన స్నేహితులు నలుగురైదుగురు వచ్చి రాజేశ్వరినీ సుమని పలకరించి వెళ్ళారు.

పద్దెనిమిదేళ్ళ తర్వాత తిరిగి రామకృష్ణారావు కూతురిగా గుర్తింపబడడం సుమకి విచిత్రంగా అనిపించింది.

తల్లి ఏ కారణాల వల్లైనా మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుని వుండవచ్చు. కానీ, వీళ్ళందరి మధ్య నాకంటూ ఒక ఐడెంటిటీ లేకుండా ఎందుకు చేసింది? అన్న ప్రశ్నకు మాత్రం సమాధానం దొరకడం లేదు సుమకి.

"ఏంటమ్మా! ఒంటరిగా నిలబడి ఆలోచిస్తున్నావు?" రాజేశ్వరి సుమ నిలుచున్న చోటికి వచ్చింది.

"ఏం లేదత్తయ్యా!" అంది మనసులో భావాల్ని బైటపడనీయకుండా జాగ్రత్తపడుతూ.

"పిచ్చితల్లీ నేనేదో బాధలో శాంతించింది ఆమె నవ్వు, నడక, మాట, మన్నన అన్నింట్లో "నావాళ్ళు" అనిపించే భావన. బాధ, సంతోషం రెండింట్లో దగ్గరితనం" అనుకుంటూ తలతిప్పి చూసింది.

దూరంగా మోహిత్ వంటపాత్రలు సర్దుతూ కనిపించాడు.

"ఐ బిలాంగ్ హియర్" అతడినే చూస్తూ అనుకుంది.

సుమ యింటికి వచ్చేసరికి వసుంధర, ఆదిత్య హాల్లో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

ఆదిత్య ఏదో జోక్ చేయడంతో వసుంధర పగలబడి నవ్వుతూ వుంది. సుమ తల్లివైపొకసారి పరిశీలనగా చూసింది.

తెల్లగా, గుండ్రంగా వున్న మొహం, హుందాగా వుండే నేతచీరకట్టు, భారీ పర్సనాలిటీ కాకపోవడంతో అసలు వయసుకన్నా చిన్నగా కనిపిస్తూ వుంది.

"రా సుమా! నీ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాం. ఇవాళ చాలా మంచి శుభవార్త విన్నాను. ఆదిత్యకి చాలా పెద్ద కాంట్రాక్ట్ వచ్చింది. మనమందరం ఈ పూట డిన్నర్‌కి బైటికి వెళ్తున్నాం. నువ్వు కూడా త్వరగా రెడీ అయిరా!" అంది వసుంధర కూతురితో సంతోషంగా.

"నాకు మూడ్ లేదు" చిరాగ్గా అంది సుమ.

"పిచ్చిగా ప్రవర్తించకు. ఆదిత్య నీకోసం ఎన్ని చేస్తుంటాడు? అతని ఒక్క సక్సెస్‌ని సెలబ్రేట్ చేసుకోలేవా నువ్వు" అంది వసుంధర కోపంగా.

సుమకి పూలదండ వేసిన తండ్రిఫోటో, ఏడుస్తూ వునన్ మేనత్త మొహం ఒక్కసారి కళ్ళముందు కదిలాయి.

తల్లి మాటల్ని లెక్కచేయనట్టుగా, "ఐ డోంట్ కేర్" అని చెప్పి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"దీనికి రానురానూ బుద్ధిలేకుండా పోతుంది. అందుకే అంతగా నెత్తినెక్కించుకోవద్దని చెబుతుంటాను" అంటూ కోపంగా లేచి నిల్చుంది వసుంధర.

"అమ్మా! సుమ మూడ్ బావున్నట్టులేదు. కాస్సేపు ఒంటరిగా వదిలేయండి" ఆదిత్య వారించాడు.

"నువ్వు. ఒక్క నిముషం ఉండు" అంటూ అతని మాటలు వినిపించుకోకుండా సుమ గదిలోకి వచ్చింది ఆమె.

"ఏంటి నీ పద్ధతి? ఆదిత్య ఏమనుకుంటాడు? నీకు అవసరం అయితే, ఆదీని అర్థరాత్రిళ్ళు బజార్లకి తిప్పుతుంటావు. నిన్ను రోజూ డ్రాప్ చేయాలి.. పిక్ చేయాలి. నీ అలకలు తీర్చాలి నీ కోసం డబ్బు ఖర్చుపెట్టాలి. వాడి జీవితం అంతా నీకోసం కేటాయించాలి. కానీ, నువ్వు మాత్రం వాడిని పట్టించుకోకు. అతని సంతోషం, బాధ నీకు అనవసరం" అరిచింది కోపంగా.

"అవును.. అవసరం. ఎందుకంటే ఆదిత్య, సుధీర్ వీళ్ళంతా నీకు అవసరం కాబట్టి. వాళ్ళే నీకు కావాలి. నా బాధ నీకు పట్టదు. ఆదిత్య కోసం మంచి పార్టీ మూడ్‌లో ఉన్నట్టున్నావు కదా! ఇవాళ మా నాన్న చనిపోయిన రోజన్న విషయం నీకు గుర్తుందా? " ఏడుస్తూ జీరబోయిన గొంతుతో అడిగింది.

సుమ మాటలకి వసుంధర హతాశురాలైంది. జవాబివ్వడానికి నోటమాటరాలేదు. గతం నిప్పుల సెగలా మారి మాడ్చివేసినట్టు అయిపోయిందామె మొహం.

ఏడుస్తూ వున్న సుమవైపు అభావంగా చూసి, తలతిప్పుకుని బైటికి నడిచింది.

"ఏమైందమ్మా!" వసుంధర మొహం చూసి, ఆదుర్దాగా అడిగాడు ఆదిత్య,

అతని పలకరింపుకి ఆమె కళ్ళనిండా నీళ్ళు నిండాయి.

"ఏమీ లేదు" అని చెప్పి, గబగబా వెళ్ళిపోయిందక్కడ నుంచి.

"సుమా! నువ్వు ఈ టైంలో ఫోన్ చేశావేంటీ?" అవతలి పక్క గొంతులో ఆశ్చర్యం.

"నీతో మాట్లాడాలనిపించి చేశాను. ఏం చేయకూడదా?" మనసులో ఉదాసీనతనంతా నిట్టూర్పు రూపంలో బైటికి తెస్తూ అంది.

"అదేమీ లేదు. ఎప్పుడూ నేను నీ వెంట పడుతూ వుంటాను కదా! ఈసారి రివర్స్‌లో నువ్వు నాకు ఫోన్ చేశావేంటా అని. అదీ రాత్రి పదకొండు గంటలకి.. హౌ రొమాంటిక్" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"........."

అవతలివైపు నుంచి రెండు నిముషాలు మౌనం.

"హలో సుమా కోపం వచ్చిందా? ఒకవేళ నేను ఎక్కువగా మాట్లాడాననుకుంటే అయామ్ సారీ" ఆదుర్దాగా అన్నాడతను.

"నో మోహిత్! నేనే యిన్నిరోజులూ నిన్ను అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. చాలాసార్లు యిన్సల్టింగ్‌గా మాట్లాడాను కూడా! నేనే నీకు 'సారీ' చెప్పాలి. "

"యస్...స్.స్" ఆనందంతో చిన్నగా కేకపెట్టాడు అతను.

"అంటే నేనంటే నేను యిష్టమున్నట్టేగా" ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

"ఊ....ఁ.."

"సుమా!" మృదువుగా పలికాడతను "నువ్వంటే నాకెంత యిష్టమో నేను మాటల్లో చెప్పలేను. ఎప్పుడూ నీ గురించే ఆలోచనలు. నా మనసు నామాట వినడంలేదు. ఎందుకంటే అది నీది అయిపోయింది. ఇక నుంచి దానిమీద పూర్తి అధికారాలు నీవే. దాన్ని ప్రేమిస్తావో, బాధపెడతావో లేకపోతే ముక్కలు కింద నరికేసి కాకులకీ, గద్దలకీ వేస్తావో నీ యిష్టం. దాన్ని నీ పాదాల దగ్గర పడేశాను" సీరియస్‌గా చెబుతున్నట్టు నటించి, చివర్లో నవ్వేశాడు.

"బావున్నాయి. నీ ఫేజీ, సినిమా డైలాగులు" సుమ కూడా నవ్వింది.

"నీకో విషయం చెప్పనా? నిన్ను మొదటిసారి కలిసినప్పుడే అనుకున్నాను. మనిద్దరం దగ్గరయ్యేరోజు వస్తుందని. స్వచ్ఛమైన మనసుతో తీవ్రంగా కోరుకుంటే అది ఖచ్చితంగా జరిగి తీరుతుంది."

"హలో! నేను అలాంటి ప్రామిస్‌లేమీ చేయలేదు. నువ్వు అప్పుడే మరీ దూరం వెళ్ళిపోకు."

"సారీ! నేనిందాకే చెప్పానుగా. ఒక్కసారి మనసిచ్చేస్తే దానిమీద మనకి అధికారాలు పోతాయని. ఇప్పుడు నీ మనసుని నేను ప్రేమిస్తానో, పూజిస్తానో నా యిష్టం. నువ్వు జస్ట్ చూస్తూ ఉండంతే."

"మోహిత్" ఆలోచిస్తున్నట్టుగా పలికింది. "నేను చాలా కన్ఫ్యూజ్డ్‌గా వున్నాను"

ఆమె మాటల్ని పూర్తిచేయనివ్వలేదతను.

"నీ సందేహాలన్నీ త్వరలోనే తీరిపోతాయి. రేపొద్దున్న ఆరుగంటలకల్లా మీ యింటిదగ్గర వున్న జాగింగ్ ట్రాక్స్ దగ్గరికి వచ్చెయి!" చెప్పాడు.

సుమ ఒక నిముషం కంగారుపడింది. "మోహిత్.. ప్లీజ్ నేను రాలేను"

"అయితే, నేను యిప్పుడే బయల్దేరి మీ యింటి దగ్గరకి వస్తాను. రాత్రంతా మీ గేటు ముందు జాగారం చేస్తాను. నువ్వు 'సరే' అనేదాకా దేన్నీ లెక్కచేయను. నీకు తెలుసుగా నేనెంత మొండివాడినో" బెదిరిస్తూ అన్నాడు.

సుమ ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినట్టు రెండు పెదవులూ వత్తిపెట్టింది. "అలాగే వస్తాను" అంది ఒప్పుకున్నట్టుగా.

"అయితే రేపు ఉదయం కలుద్దాం. అందాకా బై" అంటూ ఫోన్ కట్ చేయబోయాడు.

"మోహిత్!" కంగారుగా పిలిచింది సుమ.

అతను ఒక్క క్షణం ఆగాడు.

"థాంక్యూ నీతో మాట్లాడక ముందు నా మనసు ఒకలావుంది. నీతో మాట్లాడాక చాలా సంతోషంగా ఉంది. థాంక్యూ వెరీమచ్" ఆమె గొంతులో నిజాయితీ ఉట్టిపడింది.

"వసుంధరా! ఇవాళ అమ్మాయి కనిపించలేదు. క్లాసుకి కూడా వెళ్ళలేదని డ్రైవర్ చెప్పాడు ఏమైంది?" బెడ్రూంలోకి వస్తూనే భార్యని అడిగాడు ప్రసాదరావు.

"సుధీర్ వాళ్ళ తిరుగుప్రయాణం హడావుడిలో నేనూ పట్టించుకోలేదు. వంట్లో బాగోలేనట్టుంది. గదిలోనే వుంది" భర్త మొహంలోకి చూడకుండా తలదించుకుని చెప్పింది.

"అలాగా చూసి వస్తానుండు" అంటూ నిలుచున్న చోటినుంచే వెనక్కి తిరిగాడాయన.

వసుంధర మంచం మీద కూర్చున్నదల్లా ఒక్క ఉదుటున లేచి ఆయన చేయి పట్టుకుని ఆపింది.

"అంత కంగారుపడాల్సినదేమీ లేదులెండి. తలనొప్పిగా ఉందని చెప్పింది. నేను టాబ్లెట్ యిచ్చాను. పడుకుని ఉంటుంది. రేపు మాట్లాడొచ్చులెండి" అంది కంగారుగా.

ప్రసాదరావు వసుంధర మొహంలోకి సూటిగా చూశాడు.

"నీకేమైంది? ఒళ్ళంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. ఊరికే ఆయాసపడుతున్నావు?" కనుబొమలు ముడుస్తూ అడిగాడు.

"ఈ మధ్య ఎందుకో నీరసంగా వుంటుంది. అందుకే, కాస్త పని ఎక్కువైనా ఆయాసపడుతున్నాను.."

"రేపు ఆదిత్యకి చెబుతాను. ఒకసారి డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళిరా!"

"అలాగే" అని, అక్కడే నిలబడ్డ భార్యని చూసి,

"ఇంకేమన్నా మాట్లాడాలా?" అడిగాడు పక్కనే వున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఏవండీ! సుమని మనం వాళ్ళ నాన్నగారి బంధువుల దగ్గరికి వెళ్ళనిచ్చి తప్పుచేశావేమో అనిపిస్తుంది" లోపల వున్న దుఃఖాన్ని బైటికి రానీయకుండా విశ్వప్రయత్నం చేస్తూ అంది.

"ఏం జరిగింది?"

"సుమ ఈ యింట్లో పిల్లలు పెరగాలని, తండ్రి వేరన్న విషయం దాని పసిమనసుపై ప్రభావం చూపకూడదని, నేను చాలా జాగ్రత్తపడ్డాను. అందుకే, నా గతాన్ని పూర్తిగా, నా జీవితంలో నుంచి, మనసులో నుంచి తీసేశాను.

ఎప్పుడైతే సుమ తన తండ్రి తరఫు చుట్టాల గురించి తెలుసుకుందో అప్పటినుంచి అక్కడికి వెళుతున్నట్టుంది. వాళ్ళు దానికి ఏం నూరిపోస్తున్నారో అని నాకు భయంగా వుంది.

ఇవాళ అది అడిగిన ప్రశ్నలకి నేను జవాబు చెప్పలేకపోయాను. ఒక్కసారి ఆ యింట్లో వాళ్ళ చరిత్ర అంతా చెప్పి కడిగేయాలన్నంత కోపం వచ్చింది" కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ అంది.

"వసూ! నేను యిదివరకు చెప్పినమాటే, యిప్పుడూ చెబుతున్నాను. తల్లిదండ్రులుగా మనం పిల్లల్ని ప్రేమించాలి. ఆ ప్రేమే వాళ్ళకి మనమీద నమ్మకాన్ని యిస్తుంది. అంతేకానీ, మన చేసే పనులకు సంజాయిషీలు యివ్వకూడదు.

అన్నీ నోటితో చెప్పేవి వుండవు. కొన్ని మనసుతో తెలుసుకునేవి కూడా ఉంటాయి. మనసులో వ్యతిరేకత వున్నప్పుడు, నువ్వు చెప్పేదంతా నిజం అని నమ్ముతుందనుకుంటున్నావా? సుమ వయసుకి ఎమోషనల్‌గా వుండడం సహజం.

నువ్వే కాస్త సహనం చూపించు.

అనవసరమైన విషయాల్ని ఎక్కువగా చర్చించి, అమ్మాయి మనసు పాడుచేయకు. అమ్మాయికి రెండు నెలల్లో సివిల్ సర్వీసెస్ ప్రిలిమ్స్ ఎగ్జామ్స్ ఉన్నాయి. ఆ ప్రిపరేషన్‌లో ఉండాలి. సుమ జీవితానికో గోల్ వుంది.

ఇలాంటి విషయాలన్నీ బలమైన ఆశయం ముందు గాలిబుడగల్లా తేలిపోతాయి. నువ్వు అనవసరంగా దిగులుపడకు. సమయం గడిచేకొద్దీ అన్నీ సర్దుకుంటాయి" ఓదార్చాడాయన.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments